

SETMANAL

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 465

Barcelona, 24 de gener de 1977

Preu, 10 pessetes

L'HOME DE LA CONCÒRDIA

Santiago Carrillo, a la redacció de la revista "Mundo"

La legalització dels partits i sindicats sense discriminació de cap mena és una premissa i una exigència del procés de democratització del nostre país.

Per això sorprèn que el representant a Catalunya d'un govern que diu que vol la democràcia declari encara a la premsa: "No tolerarem actes massius als comunistes". El senyor Sánchez Teran, que actua d'acord amb aquest criteri -els actes prohibits o reprimits són ja in comptables-, no ignora, com no ho ignora el mateix govern, que la discriminació és la negació de la democràcia. Però no és la democràcia allò que més preocupa el govern, sinó com controlar els canvis polítics indefugibles tot mantenint la classe obrera sotmesa a l'explotació i al domini del gran capital, substancials al règim franquista. D'aquí que els actes prohibits al

PSUC només siguin comparables, quant al nombre, amb els prohibits a les Comissions Obreres. Discriminar els comunistes vol dir discriminar els treballadors per tal d'impedir que intervinguin en el procés de canvis.

I és per això que el govern retarda la legalització dels comu-

nistes, pretén de bloquejar l'actuació pública de Santiago Carrillo que, com Gregori López Raimundo, resta processat, i nega el passaport a Dolores Ibárruri.

Sense llibertats per a tothom, però, no hi ha llibertat. Tampoc per a aquells els quals el govern pretén afavorir discriminant-nos, perquè no poden exercir plenament la llibertat quan resten en la il·legalitat forces reals com la que els comunistes representem.

En retardar la legalització dels comunistes i altres forces polítiques d'esquerra, el govern retarda la solució dels problemes del país. La solució de tots els problemes i especialment la crisi econòmica exigeix un consens polític, un pacte entre totes les forces responsables. I la classe obrera, la intel·lectualitat avançada no en poden quedar al marge.

Cal que els qui tenen responsabilitats de govern ho pensin serenament. Tan serenament com procedim els comunistes, que hem donat i donem proves de la nostra voluntat de reconciliació que per meti una nova etapa de convivència.

Aquest és el sentit del viatge de Santiago Carrillo a Barcelona. Santiago Carrillo, l'home de la reconciliació, ha estat, sens dubte, aquests dies, l'home de la concòrdia. Per això la normalització de la seva presència i de la seva activitat política és no solament un dret sinó una necessitat per a la convivència i la democràcia.

"El teu, el de tots". Un dels cartells de la Setmana del Partit de Barcelona, que començà dissabte. (Pàg. 6, entrevista amb Jordi Conill)

QUI SÓN ELS PROVOCADORS?

Greus incidents es produïren dissabte passat a Barcelona quan la força pública intervingué brutalment contra alguns milers de persones que es manifestaven a les Rambles en solidaritat amb els treballadors de Roca i quan mil cinquents companys de Josep Maria Palomas, dirigent del PTE, que acabava de sortir de la presó, es concentraren a l'estació de França per donar-li la benvinguda. Són nombrosos els ferits, alguns d'ells greument, com a conseqüència de la brutalitat policial, que denunciem amb tota energia des de "Treball".

També dissabte, el govern civil prohibí la celebració d'un miting del PSUC a la Zona Franca. Malgrat la prohibició, s'hi concentraren més de cinc-cents persones, algunes de les quals van demanar l'ingrés al Partit allà mateix, després que els companys responsables de la zona denunciessin públicament l'arbitrària decisió governativa.

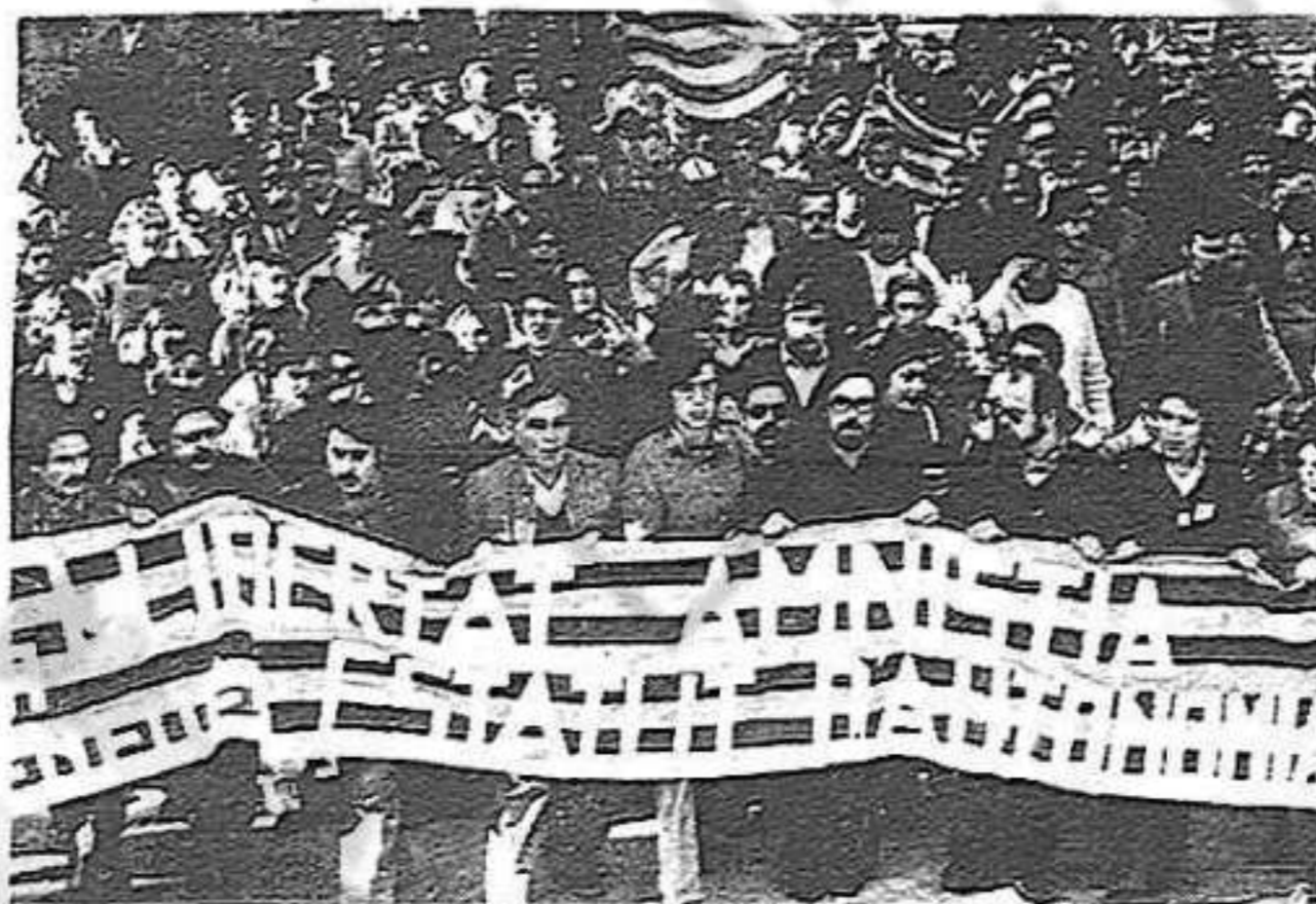
Prohibicions, trets, bales de goma i porres: heus aquí l'altra cara de la reforma. Una nota oficial de la policia parla de "provocacions" per tal de justificar la seva brutalitat. Qui són els provocadors? Si tenim en compte que quan el poble exerceix lliurement els drets de reunió, d'expressió i manifestació no hi ha mai cap "incident", no cal fer cap esforç per assenyalar-los: aquells qui priven l'exercici d'aquests drets.

LA CAMPANYA "Volem l'Estatut"

CRIDA DE L'ASSEMBLEA

A la reunió de la XXV Permanent de l'Assemblea de Catalunya, que es va fer el 16 de gener, es va redactar definitivament la crida de la campanya "Volem l'Estatut".

La crida comença dient que "el nostre poble ha optat pel dret a l'exercici de la seva sobirania nacional, que avui es concreta en la reivindicació de l'Estatut d'Autonomia i les seves institucions" i després explica que l'autonomia ens permetrà cercar democràticament la solució, des de dins, dels nostres problemes econòmics, socials i culturals, els de les comarques i dels barris, crear el nostre futur, a través de les nostres institucions d'autogovern. Diu la crida: "Aquesta és l'única garantia de poder exercir amb plenitud les llibertats polítiques, socials i nacionals que estem reconquerint".

El document recorda que l'Estatut de 1932, el restabliment provisional del qual reivindica l'Assemblea, va demostrar que era "un mitjà apropiat per a afrontar positivament les nostres necessitats. Les lleis aprovades pel Parlament de la Generalitat, la creació del Tribunal de Cassació, la de contractes de conreu, la referent a la capacitat jurídica de

la dona, la municipal, la de foment, les de tipus econòmic i social, les sanitàries, etc., permeten un desenvolupament de molts dels aspectes de la vida del nostre poble fins aquell moment mai no assolit."

Després, l'Assemblea de Catalunya crida "...tot el poble de Catalunya a participar en la campanya de mobilització que amb aquesta crida s'inicia. Volem l'Estatut amb les seves institucions perquè és la resposta autènticament democràtica per a Catalunya enfront de les propostes reformistes, per a després de les eleccions, d'un "Régimen especial para las cuatro provincias catalanas" i d'un "Consejo General" que manté a Madrid el centre de les decisions relatives als nostres problemes. Volem l'Estatut perquè amb el seu restabliment els emigrants que integren la nostra comunitat nacional catalana se sentiran i viuran com a catalans de ple dret. Volem l'Estatut que necessitem, el d'ara, però per aconseguir-lo hem de poder exercir les nostres llibertats amb garanties reals, les de les nostres institucions i principis de l'Estatut del 1932. Volem l'Estatut, en fi, perquè així, des de la nostra autonomia contribuïrem, com ja contribuïm reivindicant-lo, a l'autèntica convivència amb tots els pobles de l'Estat espanyol i a la defensa dels drets de les seves nacionalitats."

L'Assemblea de Catalunya acaba cridant els catalans a donar suport en aquesta campanya per l'Estatut arreu de Catalunya, a la ciutat i al camp, als barris, als pobles, amb tota mena d'activitats i fent sorgir tota mena d'iniciatives, per "...avançar ja des d'ara en el contingut de l'Estatut per la Catalunya democràtica".

Creiem que aquesta crida de l'Assemblea ve molt a punt. Cal deixar les coses ben clares. La reivindicació de l'Estatut d'autonomia comporta, no cal dir-ho, la d'unes institucions de govern pròpies: el Parlament català, la Generalitat... Però allò que dóna forma i contingut en aquestes institucions, que les fa esdevenir eines de les llibertats a Catalunya és l'Estatut. Allò fonamental són les llibertats autonòmiques, el dret del poble català a l'autogovern, com el poble ho determina, de la manera que el poble decideixi.

I el poble ja fa temps que ho crida: "Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia". És aquest clam que ha encoratjat l'Assemblea de Catalunya -ho diu en el manifest que comentem- a engegar la gran campanya política que té per lema "Volem l'Estatut!".

MADRID, UN ALTRE ASSASSINAT

JA N'HI HA PROU, DE SANG!

Arturo Ruiz García va morir ahir a Madrid. Assassinat quan demanava l'amnistia en una manifestació pacífica. Sectors ultra-dretans, escamots de la provocació i el terror, descarregaren l'odi mortífer de les pistoles sobre un cor generós, solidari de tots aquells qui resten encara a les presons. La policia, que abans havia foragitat brutalment els manifestants -deu mil, quinze mil persones?-, no hi era i els assassins fugi-

ren un cop més. I el govern civil de Madrid faria responsables indirectes de la mort els qui es manifesten als carrers. Reconeixeria, no obstant, per primera vegada, la identitat política dels assassins. No cal ser molt agut: "l'home de la gavardina", tant se val el nom i el cognom, havia matat altre cop.

Aquest crim brutal no pot quedar impune. Ja n'hi ha prou, de sang!

L'OPOSICIÓ CATALANA I LES ELECCIONS

A partir de l'aprovació, a les Corts i en el referèndum, de la Llei de Reforma Política proposada pel govern Suárez, els partits polítics d'oposició que tenen un pes real en l'opinió pública, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya, han anunciat que participaran a les eleccions que preveu l'esmentada llei.

Les diferents forces democràtiques donen implícitament per assolit que, mitjançant la negociació amb el govern iniciada per la "Comissió dels Nou" i a través de la pressió popular, s'aconseguiran les condicions prèvies indispensables perquè les eleccions no siguin una farsa, condicions que comencen per l'amnistia total per als presos i exiliats polítics i la llibertat per a tots els partits polítics.

En la reunió del seu Comitè Central del 8 i 9 de gener, el PSUC ha analitzat la situació que crea la perspectiva electoral i ha decidit de presentar-se amb llistes pròpies a les eleccions per al Congrés dels Diputats i propiciar l'elaboració d'una llista conjunta de tota l'oposició catalana en les eleccions per al Senat.

Aquesta decisió es basa en la consideració que, per al Congrés, es preveu un sistema d'elecció *proporcional* que permetria a cada partit treure un nombre de diputats proporcional al nombre de vots obtinguts, mentre que per al Senat regiria un sistema *majoritari* que donaria tots els llocs a la llista que atraqués un nombre més gran de votants.

El Comitè Central del PSUC va tenir en compte també que la majoria dels partits havia anunciat ja el seu propòsit d'anar a les eleccions per a diputats amb llistes pròpies, la qual cosa eliminava la possibilitat d'una aliança electoral de tota l'oposició, que nosaltres haguéssim proposat o acceptat si haguéssim existit condicions propícies.

Entenem, tanmateix, que la participació de cada partit amb llistes pròpies a les eleccions a diputats no hauria de ser un obstacle per establir un pacte general al voltant d'uns punts mínims, que cada partit inclouria en la seva propaganda electoral i que es comprometria a defensar al Congrés-, entre els quals figuraria la restitució dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932, com a via per avançar cap a l'exercici, pel nostre poble, del dret a l'autodeterminació. Aquests punts mínims podrien constituir també el programa de la candidatura democràtica comuna per al Senat, que aconse-

lla el seny, i la base per mantenir la unitat de l'oposició no solament en el període electoral, sinó també després, en la lluita per l'elaboració d'una constitució democràtica i per l'aplicació d'una política econòmica que permeti superar la gravíssima crisi actual.

Carrillo a Barcelona: "Si no es concedeix l'amnistia total, les eleccions seran profundament viciades." (Foto TREBALL)

El PSUC presta suport a la proposta que ha presentat el PSC a la reunió autoconvocada celebrada a Barcelona el passat dia 17, dirigida a l'establiment d'una ENTESA CATALANA, no institucionalitzada, a partir d'un compromís de lluita convergent o coordinada per uns objectius mínims que comprendrien:

- 1r. Amnistia total.
- 2n. Llibertats sense excepció.
- 3r. Restitució de l'Estatut del 32 i de les institucions històriques catalanes.

El PSUC discrepa de la proposta feta pel senyor Tarradellas en el seu missatge del 6 de gener -que alguns partits abonen- per constituir una Assemblea o Parlament provisional al voltant de la presidència de la Generalitat a l'exili, que absorbiria i substituiria l'Assemblea de Catalunya i que negociaria el retorn de la Generalitat amb el govern Suárez, al marge de l'oposició de la resta d'Espanya.

La negociació, amb el govern Suárez, de tot allò que es refereix a Catalunya, l'han de fer, no cal dir-ho, les forces polítiques catalanes. Però no pas al marge de la negociació general de l'oposició espanyola sinó en el seu marc, és a dir, com a part d'un tot on s'inscriuen problemes tan decisius com els de l'amnistia i de les llibertats democràtiques sense excepció, els drets

nacionals d'Euskadi i Galícia o l'aspiració del País Valencià, les Illes, Canàries i altres regions d'Espanya a l'autonomia.

El PSUC entén que la totalitat de les forces polítiques que han començat a discutir la proposta d'ENTESA CATALANA, presentada pel PSC haurien de donar suport a la negociació que mena la "Comissió dels Nou", en la qual Jordi Pujol representa l'oposició catalana. Per aquest camí s'aconseguiria el "bloc pactant" únic que tots reclamem i podria establir-se ràpidament la negociació directa govern-oposició catalana.

Això col·locaria l'oposició catalana en les condicions més favorables per abordar la campanya electoral, que podem convertir i hem de convertir en un camí per reconquerir l'autonomia catalana i per imposar, conjuntament amb l'oposició espanyola, una constitució democràtica que permeti i assegurí als pobles d'Espanya el lliure exercici de llur sobirania.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

LA ROCA, ENCARA

Roca, encara. Ja són vuitanta dies de vaga. Vuitanta dies d'incidents, de tensions, provocats per la intransigència patronal i per la brutalitat policíaca. Vuitanta dies de solidaritat obrera, no sempre facilitada per l'activitat, de vegades irresponsable, de certs grups, els mètodes dels quals difícilment poden ser compresos pel conjunt dels treballadors. D'això, ja en parlarem en el proper número de "Trebball", en examinar críticament l'experiència d'aquesta llarga vaga. Ara, però, una qüestió continua en primer pla: solidaritat amb els vaguistes de Roca.

UN PAS CAP A LA NORMALITZACIÓ

CARRILLO, A BARCELONA

El company Santiago Carrillo va romandre a Barcelona, la setmana passada, durant un dia i mig. Va aprofitar una ocasió que feia possible la seva presència pública ací, no gens fàcil després de la detenció i de l'actitud discriminatòria amb que el govern Suárez continua tractant els comunistes. Ell mateix declarà a la premsa que li hagués agradat més venir amb motiu del míting del Born i que hagués volgut conèixer més a fons el nostre país, visitar les comarques obreres, entre-vestir-se amb dirigents populars, escoltar les forces polítiques catalanes i discutir-hi. Però això encara no és possible. La llibertat, per al secretari general del Partit Comunista d'Espanya, té encara les fronteres d'un acte reservat a les classes altes, lluny de la presència popular.

Calia, però, aprofitar-ho. El ressò extraordinari que la visita del company Santiago ha tingut a la premsa catalana, l'interès respectuós amb què va ser acollit al sopar de l'hotel Ritz "per gent d'ideologies i d'origens socials diferents dels meus", l'assistència dels directors dels diaris de Barcelona al dinar que convocà l'endemà de la seva arribada, la mobilització de les redaccions de tots els diaris que visità són mostres d'una voluntat de normalització dels comunistes, estesa a sectors molt amplis, alguns dels quals estan situats a les antípodes de les nostres posicions polítiques, que contrasta amb la manca de reconeixement oficial i legal de la presència política del PCE i dels comunistes de Catalunya, Euskadi i Galícia.

La vinguda del company Santiago ha posat en relleu, un cop més, la contradicció entre les manifestacions públiques del govern Suárez i la seva actitud en qüestions tan importants com són les llibertats sense exclusions i l'amnistia ("Els autèntics espanyols de l'any -digué Santiago Carrillo a la premsa- són els qui encara romanen a les presons"). I

ha demostrat també que aquesta actitud oficial no és pas homogènia, com a vegades es vol fer creure. El fet que la senyoreta Carmen Díaz de Rivera, secretària del gabinet tècnic de la presidència del govern, saludés amb tota normalitat el secretari general del PCE demostra que, per als sectors més espavilats del govern, la "qüestió comunista" ja no hauria d'existir i que totes les forces polítiques que respecten el joc democràtic tenen dret a una presència pública sense discriminacions.

En la conversa que va tenir, malgrat les dificultats i entrebancs que hi posaren els de la Brigada d'Investigació Social, amb els periodistes, el company Carrillo va precisar algunes qüestions que, a vegades, des de Catalunya, queden enfosquides per la bona o mala fe d'alguns. Com per exemple, que el Partit Comunista d'Espanya està "sense reserves de cap mena" per la recuperació de l'Estatut d'Autonomia de 1932 per a Catalunya. Va defensar la participació activa dels comunistes a les properes eleccions i va exigir l'amnistia

CONCÒRDIA

"Vull donar-li les gràcies per la seva visita a Catalunya". Això va dir a Santiago Carrillo un home de mitjana edat que s'hi atansà quan, a l'aeroport, el secretari general del PCE es disposava a tornar cap a Madrid. Aquesta frase, dita amb senzillesa i naturalitat, reflecteix l'acollida que Santiago rebé a tot arreu. Del sopar del Ritz ja n'hem parlat. Després del sopar, Carrillo aconseguí, malgrat les pressions policials, rebre quaranta periodistes, de vint en vint per no incórrer -encara-! en el delictes de reunió il·legal. "En aquesta primera visita oficial a Barcelona no hem previst de realitzar actes polítics perquè no tenim autorització. En condicions de plena normalitat -deia Gregori López Raimundo- Carrillo no hagués fet la seva presentació pública a Catalunya en el sopar del Ritz. Hauria anat a la Seat o participat en un míting, com ara el que va ser prohibit recentment. Però no hem pogut escollir."

UN BALANÇ MOLT POSITIU

"El balanç del viatge ha estat molt positiu", digué Carrillo en el curs de la trobada amb el C.E. del PSUC. "A tot arreu ens han

acollit amb simpatia i cordialitat, la qual cosa demostra el prestigi assolit pel PCE i el PSUC, fins i tot en ambients que es troben lluny de la nostra ideologia. L'esperit de reconciliació i de concòrdia, que hem afer-

Després de cada decret on es diu que es van a controlar els preus; després de cada discurs del ministre de torn cridant a la croada contra la inflació, els preus se'n foten i segueixen pujant com si no res. Molta gent potser creu ja que els preus tenen vida pròpia i puguen tots sols, i això els ajuda a resignar-se.

Però no és la fatalitat, no, la que fa pujar els preus i no ens deixa arribar a final de mes. Darrera de cada puja, anunciada o no pel Butlletí Oficial de l'Estat, hi ha els interessos dels grans monopolis de producció i de distribució, hi ha les multinacionals, hi ha el govern, fidel servent d'aquests interessos.

La situació al nostre país s'agreuja per moltes coses, però sobretot, perquè plou sobre mullat. Els preus aquí, en relació amb els salaris, són dels més alts d'Europa. Segons un estudi fet per la Unió de Bancs Suïssos, a una ciutat com Madrid s'ha de treballar el doble d'hores que a Amsterdam, per exemple, per poder comprar els mateixos productes del "cistell de la compra". Només a Atenes, Lisboa i Estambul cal treballar més hores per comprar-los que a Madrid, i podríem fer-ho extensiu a qualsevol altra ciutat de l'Estat espanyol. Per això és brutal que mentre a Espanya l'índex oficial del cost de la vida ha pujat el 20%, la mitjana dels països de l'OCDE si-

mat en aquesta visita a Barcelona, feta en circumstàncies encara anormals, impregna ja totes les capes de la nostra societat. La convivència és una exigència democràtica. Per això el viatge confirma plenament la nostra convicció que Espanya està plenament madura per a la democràcia. Aquesta és, jo crec, la conclusió principal del viatge".

A.C. I P.F.

EL DIA 6 DE FEBRER, A SANT SEBASTIÀ

UN CONGRÉS PER L'AMNISTIA

Les Associacions de Familiars de Presos i Exiliats Polítics d'Euskadi, Catalunya i Madrid; els familiars dels presos polítics de Saragossa; les Associacions d'Ex-presos Polítics d'Euskadi, Catalunya, Madrid, Saragossa i València; les Comissions de Solidaritat de Catalunya, i les Gestores de les Comissions Pro-amnistia d'Euskadi i Madrid, es van reunir el 16 de gener a Saragossa i van acordar la celebració del *Congrés de Familiars de Presos i Exiliats Polítics el dia 6 de febrer de 1977, a Sant Sebastià.*

Han estat convocats tots els familiars dels presos i exiliats polítics al CONGRÉS PRO AMNISTIA TOTAL. A més a més, s'ha invitat tots els partits i organitzacions sindicals d'Espanya perquè enviïn llurs adhesions i delegats al congrés, que s'inscriu en la campanya **ABANS DE LES ELECCIONS, AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS.**

(fotos "Treball")

Endemés, els familiars dels presos polítics catalans s'han adreçat als alcaldes de tot Catalunya per demanar que les corporacions que presideixen es pronuncin públicament a favor de l'amnistia total i que, en conseqüència, instin el govern perquè la promulgui tot seguit.

Han preparat una altra entrevista amb el governador civil per tal de demanar, *altre cop*, autorització oficial per convocar, el proper mes de febrer, una gran manifestació ciutadana pacífica, a Barcelona, per l'amnistia total.

Una vasta mobilització de masses, en les línies que assenyalen els familiars dels presos polítics, serà el millor ajut a la negociació que els representants de l'oposició democràtica han iniciat amb el govern Suárez sobre aquest transcendental problema. Com ha dit Santiago Carrillo, en la festa de lliurament dels premis del "Club Mundo", **ELS ESPANYOLS DE L'ANY SÓN ELS QUI CONTINUEN A LES PRESONS.** En el manifest de la seva primera reunió, els intel·lectuals, professionals i artistes de les nacions i regions de l'Estat espanyol, reunits a Barcelona els dies 15 i 16 d'aquest mes, escriuen: "El que resumeix i evidencia la continuació del franquisme és la inexistència, fins el dia d'avui, de la promulgació d'una veritable amnistia total i sense exclusions".

Cal que a cada lloc de treball i estudi, a tots els centres cívics, a les organitzacions socials, a tot arreu, s'impulsi en concret l'acció pro amnistia total. Que de tot arreu s'enviïn missatges d'adhesió al congrés de Sant Sebastià; que es faci pressió sobre tots els ajuntaments catalans perquè exigeixin del govern l'amnistia total; que es multipliquin els actes i manifestacions de tota mena i que es prepari, tan aviat com es conegui la data, la gran manifestació pro amnistia a Barcelona, que ha d'evolucionar a una grandiosa acció ciutadana per l'amnistia total.

Homenatge a Xirinachs. López Raimundo, entre els assistents.

CADA COP PITJOR

PREUS CONTRA SALARIS

gui del 9%. Nosaltres, en això com en tantes altres coses, en lloc d'anar endavant anem endarrere.

I això que parlem de l'índex oficial del cost de la vida, que es queda potser a la meitat del real. L'Institut Nacional d'Estadística i el govern saben molt bé que falsejar aquest índex és augmentar els beneficis de les empreses, que el prenen com a referència a l'hora d'establir els augments salarials. I a menys salari pagat, més benefici que queda.

Les darreres mesures del govern, un cop més, han empitjorat les coses. En lloc d'accentuar els controls sobre els preus, cada cop hi ha menys preus controlats. Està clar que, per al que servien aquests controls...! Segons les estadístiques, a Espanya pugen més els preus controlats que els no controlats. La llista dels productes que han pujat amb el vist i plau del govern, aquests darrers dies -després de l'1 de desembre que es van publicar les noves llistes de preus controlats- seria interminable. El cafè, els col·legis, el carbó, els diaris... Es diu també que

és imminent la puja de les patates, del sucre, de la llet, de les tarifes de l'aigua, dels productes siderúrgics i de la benzina (amb l'efecte que les pugues d'aquests dos articles tindran sobre molts altres preus), el metro i els autobusos, etc. Autobusos de Barcelona, el Metro, Autos Florida de l'Hospitalet del Llobregat, FF.CC de Sarrià, etc., tenen de manades pugues de tarifes, algunes de les quals, com a Autos Florida, oscil·len entre 2 i 4 pessetes per viatge els bitllets ordinaris, que passaran a valer tots 11 pessetes, fins a increments de 6 pessetes els dies festius per a les línies 1 i 2.

El govern voldria que la gent estigués tan satisfeta amb el referèndum i amb les properes eleccions, que no fes cas dels preus. Però una puja insignificant, un dia, farà que vessi el vas i el govern pot trobar-se amb una resposta massiva. Les Associacions de Veïns, de Consumidors, de Mestresses de Casa, els Sindicats, tenen la paraula. Tindran més raó que un Sant.

ANTONI FERRER

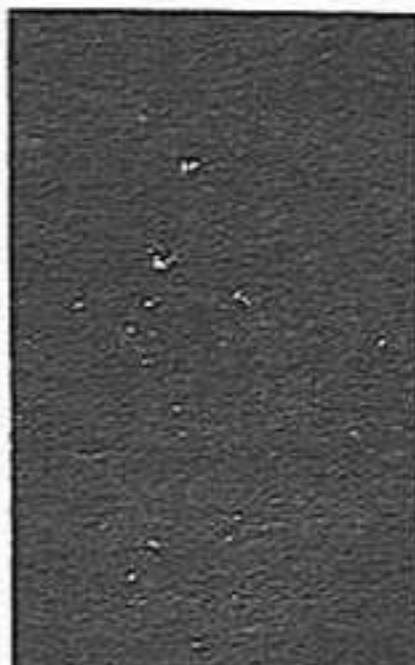
LA SETMANA DEL PARTIT A BARCELONA

més d'un centenar d'actes

LA SETMANA DEL PSUC A BARCELONA

Què som? Què volem? On som? Qui ens paga?

Qui som? Què volem? On som? Qui ens paga?

Qui som? Som professionals de la cultura, de cam i de casa. El treball és una activitat política i social...
Una política d'unitat democràtica per la cultura i l'ensenyament.
En resposta a Catalunya són importants les forces democràtiques...
Temps: no hi ha accions unipartides...
Partit de govern durant la guerra...
El PSUC és el resultat d'una lluita

"Fer de 3.000 a 5.000 nous afiliats, incrementar els vincles entre el Partit i les masses, avançar en la presència pública del Partit i fer conèixer els locals i els dirigents dels barris al conjunt de la població són, entre altres, els objectius de la Setmana del Partit a Barcelona", ens diu Jordi Conill, secretari general del PSUC a la capital catalana, en ésser entrevistat per "Treball".

d'un centenar d'actes de presentació del Partit a fàbriques i barris, a la Universitat, a tot arreu".

-Per què, ara, la Setmana?

"La situació política ho permet i ens ho exigeix. Cal guanyar la llibertat sense exclusions, conquerir la legalitat plena del PSUC i de tots els partits polítics, sense esperar una decisió del govern. Normalitzar la vida política del país ens obliga a normalitzar la nostra presència entre el poble, a actuar com si fóssim legals. Guanyar unes eleccions lliures vol dir imposar cada dia, a tots els nivells, la llibertat. Una condició de la llibertat és la nostra pròpia llibertat. Tota aquesta perspectiva de conquesta de la llibertat emmarca la nostra campanya electoral, de la qual la setmana és, per a Barcelona, un bon començament".

TAMBÉ A TARRAGONA

A Tarragona també comença avui la Setmana del Partit, de característiques semblants a la de Barcelona. Entre els dos actes centrals -miting i festa de cloenda- hi haurà venda pública de la premsa, presentacions dels col·lectius del Partit, etc. Tot això en la perspectiva de la celebració de la Conferència del Partit.

Portada del número extraordinari de "Treball" dedicat a la Setmana del Partit a Barcelona, del qual se n'han editat 100.000 exemplars

ELS PAGESOS TENEN RAÓ

De tant en tant, l'espremut consumidor, marejat de provar debades d'esclarir estranyes equacions per intentar resoldre l'envitricollat problema de la teca nostra de cada dia, sent a dir, o llegeix al diari, que els pagesos demanen preus més alts per als seus productes. El consumidor té un sobresalt i pensa que només falten aquests, ara. I el cas és que sí, que falten els pagesos, i que, en canvi, sobren els muntatges monopolístics que són la causa dels maldecaps dels espremut consumidors i dels espremut pagesos.

Els pagesos demanen, amb tota la raó del món, uns preus justos per als seus productes. I cal donar-los suport perquè el seu problema té el mateix origen que el problema del qui compra aliments.

Vegeu què diuen els pagesos en un document sortit de la reunió del 16 de gener del Secretariat Nacional de la Unió de Pagesos de Catalunya, que va tractar de la qüestió dels preus:

"Només ens cal recordar que de cada cent pessetes que el consumidor es gasta en aliments, al pagès només n'hi queden vint-i-vuit, un cop descomptat el que es queden les "indústries agro-

alimentàries" i els fabricants de mitjans de producció agrícoles (maquinària, adobs, insecticides, gas-oil, llavors), que cada any ens apugen els preus dels seus productes".

Vet-ho aquí. De cent a vint-i-vuit; de vint-i-vuit a cent. El pagès paga cada any més i cobra el mateix o, en alguns casos, encara menys. Mentrestant, el consumidor paga cada dia més. I, entremig, els monopolis s'afarten de fer diners, amb el vist i plau de tots els organismes oficials.

No fóra tot dir que els pagesos exigeixen preus justos per al camp, i prou. La Unió de Pagesos va a l'entrellat de la qüestió i diu: "Som plenament conscients que, al camp, no n'hi ha prou amb una política de preus agraris, si no que es necessita una profunda reforma de les estructures". I després insisteix "...en la imperiosa necessitat del control del frau, que representa un benefici afegit per a moltes indústries (els productes que els pagesos venen no s'assemblen de res amb els que els consumidors mengen)".

¿Tenen o no tenen raó els pagesos? Són o no són encertades les seves propostes?

1936 P.S.U.C. 1977

RECULL

de

EN CASTELLANO

treball

Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!

SETMANAL

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 465 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL

LUNES 24 DE ENERO DE 1977

EL HOMBRE DE LA CONCORDIA

La legalización de los partidos y sindicatos sin discriminación de ningún tipo es una premisa y una exigencia del proceso de democratización de nuestro país.

Por esto sorprende que el representante en Cataluña de un gobierno que dice que quiere la democracia declare aún a la prensa: "no toleraremos actos masivos a los comunistas". El señor Sánchez Terán, que actúa de acuerdo con este criterio -los actos prohibidos o reprimidos son ya incontables-, no ignora, como no lo ignora el mismo gobierno, que la discriminación es la negación de la democracia. Pero no es la democracia lo que más preocupa al gobierno, sino como controlar los cambios políticos ineludibles manteniendo al mismo tiempo a la clase obrera sometida a la explotación y al dominio del gran capital, con sustanciales al régimen franquista. De aquí que los actos prohibidos al PSUC sólo sean comparables, en cuanto al número, a los prohibidos a las Comisiones Obreras. Discriminar a los comunistas quiere decir discriminar a los trabajadores con tal de impedir que intervengan en el proceso de cambio.

Y es por esto por lo que el gobierno retarda la legalización de los comunistas, pretende bloquear la actuación pública de Santiago Carrillo que, como Gregorio López Raimundo, está procesado, y niega el pasaporte a Dolores Ibárruri.

Sin libertades para todos no hay libertad. Tampoco para aquellos a los que el gobierno pretende favorecer discriminándonos, porque no pueden ejercer plenamente la libertad cuando quedan en la ilegalidad fuerzas reales como la que los comunistas representamos.

Retardando la legalización de los comunistas y de otras fuerzas políticas de izquierda, el gobierno retarda la solución de los problemas del país. La solución de todos los problemas y especialmente la crisis económica exige un consenso político, un pacto entre todas las fuerzas responsables. Y la clase obrera, la intelectualidad avanzada no pueden quedar al margen.

Es necesario que los que tienen responsabilidades de gobierno lo piensen serenamente. Tan serenamente como procedemos los comunistas, que hemos dado y damos pruebas de nuestra voluntad de reconciliación que permita una nueva etapa de convivencia.

Este es el sentido del viaje de Santiago Carrillo a Barcelona. Santiago Carrillo, el hombre de la reconciliación, ha sido, sin duda, estos días, el hombre de la concordia. Por esto la normalización de su presencia y de su actividad política es no solamente un derecho sino una necesidad para la convivencia y la democracia.

LA OPOSICION CATALANA Y LAS ELECCIONES

A partir de la aprobación, en las Cortes y en el referéndum, de la Ley de Reforma Política propuesta por el gobierno Suárez, los partidos políticos de oposición que tienen un peso real en la opinión pública, tanto en Cataluña como en el resto de España, han anunciado que participarán en las elecciones que prevee la citada ley.

Las diferentes fuerzas democráticas dan implícitamente por conseguido que, mediante la negociación con el gobierno iniciada por la "Comisión de los Nueve" y a través de la presión popular, se conseguirán las condiciones previas indispensables para que las elecciones no sean una farsa, condiciones que comienzan por la amnistía total para los presos y exiliados políticos y la libertad para todos los partidos políticos.

En la reunión de su Comité Central del 8 y 9 de enero, el PSUC ha analizado la situación que crea la perspectiva electoral y ha decidido presentarse con listas propias a las elecciones para el Congreso de Diputados y propiciar la elaboración de una lista conjunta de toda la oposición catalana en las elecciones para el Senado.

Esta decisión se basa en la consideración de que, para el Congreso, se prevee un sistema de elección *proporcional* que permitiría a cada partido sacar un número de diputados proporcional al número de votos obtenidos, mientras que para el Senado regiría un sistema *mayoritario* que daría todos los puestos a la lista que atrajera un número mayor de votantes.

(pasa a la página siguiente)

(viene de la página anterior.)

LA OPOSICION CATALANA Y LAS ELECCIONES

El Comité Central del PSUC tuvo en cuenta también que la mayoría de los partidos había anunciado ya su propósito de ir a las elecciones para diputados con listas propias, lo que eliminaba la posibilidad de una alianza electoral de toda la oposición, que nosotros hubiésemos propuesto o aceptado si hubiesen existido condiciones propicias.

Entendemos, sin embargo, que la participación de cada partido con listas propias a las elecciones a diputados no habría de ser un obstáculo para establecer un pacto general alrededor de unos puntos mínimos, que cada partido incluiría en su propaganda electoral y que se comprometería a defender en el Congreso, entre los cuales figuraría la restitución de los principios e instituciones configurados en el Estatut de 1932, como vía para avanzar hacia el ejercicio, para nuestro pueblo, del derecho a la autodeterminación. Estos puntos mínimos podrían constituir también el programa de la candidatura democrática común para el Senado, que aconseja el buen sentido, y la base para mantener la unidad de la oposición no solamente en período electoral, sino también después, en la lucha para la elaboración de una constitución democrática y para la aplicación de una política económica que permita superar la gravísima crisis actual.

El PSUC apoya la propuesta que ha presentado el PSC en la reunión autoconvocada celebrada en Barcelona el pasado día 17, dirigida al establecimiento de una "ENTESA CATALANA", no institucionalizada, a partir de un compromiso de lucha convergente o coordinada por unos objetivos mínimos que comprenderían:

- 1º. Amnistía total.
- 2º. Libertades sin excepción.
- 3º. Restitución del Estatut del 32 y de las instituciones históricas catalanas.

El PSUC discrepa de la propuesta hecha por el señor Tarradellas en su mensaje del 6 de enero - que algunos partidos abonan- para constituir una Asamblea o Parlamento provisional alrededor de la presidencia de la Generalitat en el exilio que absorbería y sustituiría a la Asamblea de Catalunya y que negociaría el regreso de la Generalitat con el gobierno Suárez, al margen de la oposición del resto de España.

La negociación, con el gobierno Suárez, de todo lo que se refiere a Catalunya, lo han de hacer, no hace falta decirlo, las fuerzas políticas catalanas. Pero no al margen de la negociación general de la oposición española sino en su marco, como parte de un todo donde se inscriben problemas tan decisivos como los de la amnistía y las libertades democráticas sin excepción, los derechos nacionales de Euskadi y Galicia o la aspiración del País Valencià, las Illes, Canarias y otras regiones de España a la autonomía.

El PSUC entiende que la totalidad de las fuerzas políticas que han empezado a discutir la propuesta de la "ENTESA CATALANA" presentada por el PSC tendrían que apoyar a la negociación que realiza la "Comisión de los Nueve", en la que Jordi Pujol representa a la oposición catalana. Por este camino se conseguiría el "bloque pactante" único que todos reclamamos y podría establecerse rápidamente la negociación directa gobierno-oposición catalana.

Esto colocaría a la oposición catalana en las condiciones más favorables para abordar la campaña electoral, que podemos convertir y hemos de convertir en un camino para reconquistar la autonomía catalana y para imponer, conjuntamente con la oposición española, una constitución democrática que permita y asegure a los pueblos de España el libre ejercicio de su soberanía.

GREGORI LÓPEZ RAIMUNDO

LA SEMANA DEL PARTIDO EN BARCELONA

más de un centenar de actos

"Conseguir de 3.000 a 5.000 nuevos afiliados, incrementar los vínculos entre el Partido y las masas, avanzar en la presencia pública del Partido y hacer conocer los locales y los dirigentes de los barrios al conjunto de la población son, entre otros, los objetivos de la Semana del Partido en Barcelona", nos dice Jordi Conill, secretario general del PSUC en la capital catalana, al ser entrevistado por "Tribuna".

"pensamos inaugurar tres nuevos locales (en la Esquerra de l'Eixample, Pegaso y Gracia) con asistencia de los vecinos y de la prensa. Ya tendremos veintiseis, añade Conill. Pondremos más de setenta mesas de venta pública de material. Repartiremos una edición extraordinaria de 100.000 ejemplares de "Tribuna", más de 50.000 carteles, 50.000 trípticos con nuestras alternativas generales y sectoriales, como también el proyecto de programa, que constituye, como sabéis, las tesis preparatorias del IV Congreso. Hemos organizado, además, más de un centenar de actos de presentación del Partido en fábricas y barrios, en la Universidad, en todas partes".

-¿Por qué, ahora, la Semana?

"La situación política lo permite y nos lo exige. Hay que ganar la libertad la libertad sin exclusiones, conquistar la legalización plena del PSUC y de todos los partidos políticos, sin esperar una decisión del gobierno. Normalizar la vida política del país nos obliga a normalizar nuestra presencia entre el pueblo, a actuar como si fuésemos legales. Ganar unas elecciones libres quiere decir imponer cada día, a todos los niveles, la libertad. Una condición de la libertad es nuestra propia libertad. Toda esta perspectiva de conquista de la libertad enmarca nuestra campaña electoral, de la que, la semana es, para Barcelona, un buen comienzo".

TAMBIÉN EN TARRAGONA

En Tarragona también empieza hoy la Semana del Partido, de características similares a la de Barcelona. Entre los dos actos centrales-miércoles y fiesta de clausura- habrá venta pública de la prensa, presentación de los colectivos del Partido, etc. Todo esto en la perspectiva de la celebración de la Conferencia del Partido.

ENTREVISTA AMB RAFAEL RIBÓ

REUNIÓ D'INTEL·LECTUALS

El passat cap de setmana es va celebrar a Barcelona la I Reunió d'Intel·lectuals, Professionals i Artistes de l'Estat espanyol. Rafael Ribó, dirigent del PSUC present a la reunió, ens en parla.

- Com sorgí la idea de celebrar la I Reunió d'Intel·lectuals de les nacions i regions de l'Estat espanyol?

- La idea va nèixer en una reunió entre companys de Madrid i alguns membres de l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans. Preteníem reunir-nos d'arreu per tractar la plurinacionalitat de l'Estat i la repressió exercida sobre les nacionalitats els darrers quaranta anys i especialment la problemàtica cultural. Tot seguit ens adonàrem que partíem pràcticament de zero, tant pel que fa a la comprensió de la qüestió nacional entre els intel·lectuals, com pel que fa a la coordinació dels intel·lectuals a moltes zones de l'Estat i de tots els nuclis entre si.

- Quin procés es seguí per arribar a la I Reunió?

- Es començà a treballar als nuclis locals constituïts (com "Arte y Cultura" a Madrid, i l'APIC) i es crearen comissions unitàries d'intel·lectuals allà on no existia cap mena de coordinació. Tota aquesta xarxa quedà relacionada

mitjançant una coordinadora provisional que preparava els aspectes materials de la reunió. Durant aquest procés, d'una durada de quasi deu mesos, s'elaboraren ponències informatives de cada nació o regió (de vegades vèries ponències, on no hi havia acord unitari). S'organitzaren debats i alhora es recollia el material necessari per presentar a la I Reunió, un dossier sobre la repressió del 20 de novembre de 1975 ençà, repressió política, laboral i cultural, però especialment sobre la tortura que, a més a més, aleshores havia estat declarada "matèria reservada". Aquests deu mesos representaren una experiència complexa però rica, sobretot pel que significà d'experiències de coordinació entre nuclis diversos.

- Com ha anat la Reunió?

- La Reunió estava prevista per principis de novembre, però l'arbitraria prohibició governativa ho impedí i realitzàrem una trobada reduïda a la clandestinitat. Ara s'ha celebrat un xic desfasada en l'actual conjuntura política, factor que, en part, explica la desigual assistència. A la Reunió s'han presentat les ponències i els materials per elaborar el dossier de la repressió. Aquest és, sens dubte, l'aspecte més positiu de la Reunió, tret de l'experiència i intercanvis del procés anterior. Durant la reunió ens informàrem i discutírem mútuament sobre tota aquesta problemàtica. Com a culminació de la trobada es redactà un manifest polític que podia haver estat una important presa de posició. Nosaltres preveïem un text que ens comprometés, als assistents i a la gran majoria d'intel·lectuals mitjançant la seva posterior signatura, a pronunciar-nos i a defensar la plurinacionalitat de l'Estat, els drets de totes les nacionalitats i la lluita dels intel·lectuals per una cultura democràtica. Creiem que això tenia un gran valor, jo diria històric, sobretot per als intel·lectuals castellanoparlants

Però a la darrera assemblea de la Reunió s'aprovà un text que, per alguns dels seus elements, s'allunyava del procés seguit i que poc servia per a la finalitat esmentada. El text aprovat és una afirmació testimonial, subscribible per tots els demòcrates, però que té poc a veure amb la política actual. Es va voler radicalitzar les formulacions, però el que s'aconseguí fou diluir-ne el contingut. O sigui que, en carregar el text amb tots els possibles greuges actuals a la nostra so-

País Basc: La ikurriña, lliure

cietat, ens oblidàvem que el principal tema d'atenció de la Reunió era la plurinacionalitat de l'Estat. Al capdavant, s'aprovà un manifest massa testimonial i difús.

- Quina és la perspectiva, després de la Reunió?

- Nosaltres ens plantejem la continuïtat d'aquestes reunions per poder tractar temes específics de la intel·lectualitat. A Catalunya això passa pel debat sobre el futur de l'Assemblea d'Intel·lectuals i les possibilitats de ressituar-la com a instrument de garantia de les llibertats democràtiques. A nivell d'Estat espanyol, caldria pensar en la possibilitat de mantenir una coordinació dels nuclis d'intel·lectuals. El camí cap a la democràcia exigeix una constant actitud de vetlla contra tots els intents de limitar o impedir l'exercici de les llibertats democràtiques. És en aquest terreny on tothom, però específicament els intel·lectuals, té una gran tasca a realitzar.

PER ACABAR DE PASAR EL MES

Quan venia cap a la redacció, una velleta del veïnat m'ha dit que fes el favor d'acompanyar-la a cobrar la pensió. És viuda d'un empleat del ram d'assegurances. He vist que cobrava 4.620 pessetes. És la mesada de pensió que li ha quedat. En dir-li que era molt poc, m'ha respost: "Es clar que és poc; però encara n'hi ha que cobren menys, no creguis".

He recordat que fa uns dies vaig llegir a "Cambio 16" un report, ben documentat, sobre les pensions que li han quedat a la viuda d'en Franco. Aquesta, diguem-ne, senyora, que no necessita cap pensió perquè està podrida de duros pels quatre costats, cobra en concepte de "viudíssima" la menudalla de set-cents mil pessetes cada mes. En aquesta xifra està compresa una pensió "especial" que li van concedir les Corts, de dues-cents mil pessetes, suposem que per poder acabar el mes, pobreta!

PERE

ingressa

al

P. S. U. C.

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Setmana del Partit a Barcelona: Un dels cartells

CONFEDERACIÓ SINDICAL DE LA CONC

LA MÀXIMA AFILIACIÓ

En aquest sentit, la quinzena d'afiliació, amb mitings, presentació pública, milers de fulls de propaganda, cartells, adhesius, taules al carrer, inauguració de locals, etc, que del quinze al trenta de gener té lloc a Catalunya, ha d'assolir l'objectiu de 15.000 nous afiliats en quinze dies. Un sindicat fort és la millor garantia per tal de saber trobar una sortida a la crisi econòmica sense que siguin els treballadors els qui més hi sortim perdent.

Camacho qualificà l'organització del Sindicat com el seu esquelet, els seus ossos, i va dir que les finances n'eren la sang, sense la circulació de la qual el cos és mort. Hem parlat amb Armand Varo, responsable del Secretariat de Finances, sobre quins són els aspectes principals que sobre aquest tema s'hi van tractar. "Per ara, ens diu, es manté igual la cotització de cinquanta pessetes, mensuals, encara que tothom està convençut que és molt baixa, i també es manté la distribució d'aquestes pessetes entre els diversos nivells de l'estructura sindical, ja que aquesta és la garantia del seu funcionament. És necessari que la part convinguda dels diners passi de l'empresa al ram, a la localitat, a la Nacional i a la Federació a nivell d'Estat, i que no es quedi tot a l'empresa i a la localitat. Ja coneixem les moltes dificultats financeres de tota mena, que hi ha a les localitats, però la distribució de la quota és la millor garantia que poguem passar de

ser un moviment socio-polític a un sindicat de masses".

Armand Varo ens diu també que el Secretariat de finances és molt conscient "de la necessitat d'obrir locals, de propaganda, etc, que hi ha a les localitats, però creu que això de moment s'ha de solucionar amb ajuts voluntaris, cobrant la premsa de CCOO durant l'etapa inicial tant als afiliats com als no afiliats. L'autèntica solució als problemes financers del Sindicat, a tots nivells, està en l'afiliació a cada empresa, localitat i ram, del màxim de treballadors i fer que aquests cotitzin regularment".

"La forma de fer marxar el Sindicat en aquesta primera etapa -afegeix-, la garantia que puguin funcionar tant els Sindicats locals com les Federacions de Ram com la CONC, i per tant totes les comarques, és d'assegurar que les cotitzacions es cobrin i es reparteixin. Més endavant, la distribució de la quota podrà canviar, en el Congrés, vista l'opinió de la majoria. En el futur s'haurà de funcionar a partir de pressupostos fets partint de les necessitats i del nombre d'afiliats".

El Problema de les finances, en un Sindicat, és un problema polític. "Sense finances no hi ha Sindicat", diu Varo, "però això comença a rutllar: només el dia de la Conferència es van liquidar deu mil cotitzacions".

ANTONI FERRER

Marcelino Camacho qualificà d'històrica la celebració a Barcelona de la 1a Assemblea d'Organització i finances de la CS de la CONC, el darrer dia 16, a la qual ell va assistir. Més de 180 responsables d'organització i finances de les Federacions de Ram, de les Unions Locals, i fins i tot de les empreses més importants (Seat, Pegaso, etc.), van discutir plegats amb els responsables d'aquestes qüestions a la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, Paco Frutos (Organització) i Armand Varo (Finances).

Durant la reunió es va posar de manifest el vigor amb què s'ha via començat a treballar per tal d'aconseguir la màxima afiliació a algunes zones, i les encara insuficiències que a d'altres se n'assenyalaven. No obstant, la xifra de més de 20.000 afiliats que s'hi va computar és només un indicatiu de la presència de CCOO a Catalunya i s'ha de multiplicar en un breu termini de temps. Fins ara hi ha la consciència que s'ha afiliat, en la major part dels casos, l'avantguarda del moviment obrer. Com va dir el responsable d'organització de la construcció, a la darrera vaga pel seu conveni "eren desenes de milers els qui cridaven pel carrer "Viva Comissions obreres", i si sabem treballar correctament s'afiliaran".

La conclusió general sobre l'aspecte d'organització a què van arribar-hi, i que va ser remarcat tant per Marcelino Camacho com per Paco Frutos, era la necessitat d'un canvi d'estil en el treball sindical en general i en el d'afiliació en aquest moment. L'objectiu d'afiliar milers i milers de treballadors a la CS de la CONC no serà assolit si no és amb un treball obert a les fàbriques, als locals del Sindicat Vertical, als barris. Sense oblidar el mètode d'afiliació "un per un" mitjançant discussions individuals, s'ha d'anar a organitzar mitings públics, presentacions obertes, que ensenyin als treballadors que un Sindicat no és de fet cap cosa il·legal, cap cosa perillosa ni clandestina, encara que durant molts anys ens han obligat a ser-ho. Imposar la legalitat de les CCOO amb la normalització de la seva presència quotidiana, s'aconsegueix en aquests moments afiliant-hi a la llum pública milers i milers d'obrers.

El miting de CC.OO. a Mataró fou prohibit. Camacho i López Bulla, però, aconseguiren parlar davant prop de cinc mil treballadors. (Fotos TREBALL)